

ЧИ "НЕП" Є ПОВОРОТОМ ДО КАПІТАЛІЗМУ.

Радянський Союз і побожні бажання соціал-зрадницької та української інтелігенції.

"Рад. Союз повертає назад до капіталізму!" — брешуть всі соціал-зрадники з П. Інтернаціоналу, а з ними в один голос вся буржуазна преса. Ба — навіть наші українські патріотичні інтелігенти й "політики", що вляються зараз по ріжних європейських та американських смітинках підполюють цю брехню й радісно підбірюють: "Адже-ж ми так і думали, що більшовизм владає. Ми-ж неабиякі політики! Ми знаємо, що більшовизм не втримається на Україні, — він зовсім чужий для українського народу" і т. д.

Щоб тим брехням прибавити бодай крихту "авторитету", всі ті брехни покладаються на НЕП — тоб-то на Нову Економічну Політику Рад. Союзу, яка по їх думці являється цим зворотом до капіталізму.

Що таке цей НЕП і чи він дійсно означає зворот до капіталізму, як собі цього сердечного бажає вся світова буржуазія й українські "демократичні" політики, про це поговоримо на іншому місці. А тепер постараймося зрозуміти, чому саме вся та буржуазна зграя вчепилася цієї брехні, як голодний борш.

Що до самих соціал-зрадників, то все відомо робітничтву знає вже добре, яку нужденну роллю відіграли вони підчас війни, запровадивши працюючі маси молодих війни і як ганебно запродують вони робітничтву й зараз, кооперуючи з капіталістами, вислуговуючи по собачому чорній реакції, саботуючи страйки — й одним словом — поповнюючи злочини за злочинами над робітничими масами, які ще не всіляк прозріли й зрозуміли все, що ці соціал-зрадники з ними роблять і куди вони їх ведуть.

Щоб оправдати в якійсь спосіб перед цими масами свою чорну зраду капіталізму, щоб змити з себе пятно ганьби, яка впала на них за кров помордованих ними революційних борців-комуністів, щоб, одним словом, замаскувати якоюсь собачу службу реакції, вони придумали вже багато брехонь, але всі вони оставали все брехливими, а їхня чорна зрада осталася все такою зрадою. До чого-ж тут більше вчепитися? Всі жерела брехонь вичерпалися, більшовизм не тільки не впаде, але він ще й зміцнюється, росте на їх очах. Та коли він остан бодай в самому Рад. Союзі, — а то біда, — він шириться мов огонь і поза межами Рад. Союзу і перетягає на свою сторону сотки й тисячі

тих робітників, що досі слухалися соціал-зрадницького П. Інтернаціоналу. Що тут робити? Соціал-зрадники все казали й кажуть, що "маси до соціалізму ще не досішли", що найкращий спосіб здійснення соціалізму — це бути покіними ляхами капіталістів і чекати, доки вони в своїй великодушності самі не зречуться свого панування в користь працюючих і дорогою реформ здійснять ідею соціалізму. А тут, як на диво, капіталісти — тільки не думають про соціалізм або якусь реформу, але ще й відбирають робітничтву те, що воно всіляк досі здобути. Що-ж тут сказати обуреним масам? Адже-ж ті маси готові кожної хвилини прогнати їх від себе. А тоді пропади добре платні посади в робітничих організаціях, пропади й ласки панські, бо й панам тоді ці брехни на ніщо не зладуться.

От вони зачали порпати в НЕП-і й випорпали в ньому певні ознаки "звороту від більшовизму назад до капіталізму". Випорпали й розкудукались, а за ними вся буржуазія аж руки затерла. Тимчасом з Радянського Союзу одна делегація за одною вертає й розказує про великий поступ Рад. Союзу, про відбудову господарства, про корисні економічні зносини з Рад. Союзом і т. д.

Прислухуючись до голосу соціал-зрадників, буржуазія і її уряди все-ж таки свій розум мають. Хоч людям для ока вони й самі говорять, що більшовизм падає, що повертає до капіталізму, однак не чекає міжнародна буржуазія, коли то на решті одно, або друге станеться, але такі тепер визнає радянську владу "де-юре" й "де-факто" та торгує з Радянським Союзом на велику скалю.

Що-ж до українських патріотичних політичних спекулянтів та їх відношення до радянської влади чи до працюючих взагалі, то воно подібне до становища соціал-зрадників.

Уся бідолашна українська патріотична інтелігенція з цілим своїм штабом збанкрутованих президентів, отаманів, міністрів і всіх політичних жабраків, відогравала й зараз відіграє таку нужденну роллю у визвольній боротьбі українських мас, що лишні немає для неї іншої назви, як назва нікчемного ляка й прихвостня контрреволюції.

І так замалювалося в голові від фальшивого буржуазного демократизму й Вілсонового бляфу, що вона — ще й доєї не

всіля отимитися, в якому багаті вона бродить, кому й яку прислугу вона робить.

Хоч зве вона себе "патріотичною" інтелігенцією, але це не перешкаджає їй вислуговуватися найліпшим ворогом українського народу; хоч чваниться вона тим, що вона є "чистокровною" народньою інтелігенцією, але вона не розуміє ще й досі (або не хоче розуміти), що вона нині лишиться без народу. Вона, хоч годна й обдірана, волить вальцуватися під панськими "демократичними" порогами, чим вертати до свого працюючого люду і зрівнятися, злізати з тими масами, з яких вона вишла.

Хоч вона називала й називає себе "кровю від крові й кістю від кістки" українського працюючого народу, хоч проливала доволі й проливає зараз кроводілячі слози над його долею, над його національним й соціальним поневоленням і присягала "душу й тіло" подожити й боротися хоч-би й "до загину" за його "права й свободу", за землю й волю, — але коли прийшла слушна історична хвиля, коли тюрми народів розвалилися, а працюючі маси вирости революційні крила, тоді ця сама народня й патріотична інтелігенція зі своїм політичним штабом немаче забула раптом, що таке український народ, які його інтереси й яке значіння тих народололюбних фраз, якими вона присягалася служити тому на-

родові й боротися хоч-би "до загину" за його інтереси. Вона забула, що український народ, який складається майже в цілості з бідного дрібноземельного або зовсім спролетаризованого селянства (за виком зникаючого малого числа багатіт-куркулів) узявля собою одну суцільну, національно й соціально гноблену й висискувану класу працюючих, якої інтереси зовсім не покривалися з інтересами європейських капіталістів і поміщиків, а навпаки, ці інтереси українського працюючого народу були тісно звязані з інтересами всесвітнього пролетаріату. Вона забула, що той самий відвічний національний ворог українського народу — польський, російський, мадярський і т. п. пан і капіталіст — був рівночасно й класовим його ворогом і вампіром, що на протязі віків цілх смоктав останні животні соки з працюючих мас українського народу.

(Кінець буде.)

"ЖОВТА НЕБЕЗПЕКА".

Рабідранат Тагоре, 66-літній індійський поет-філософ, який у своїй поїздки по Європі задержався тепер в Берліні, кинув зі страху перед "жовтою небезпеккою". Небезпека є — казав Тагоре — лише в такому значінні, що західна цивілізація може поповнити самовбивство, а східна остане. Тагоре є передсвідчений, що західна цивілізація розлітається.

УКРАЇНСЬКА РОБІТНИЧА МОЛОДЬ ПРИ ВІДДІЛІ ТУРФДІМ В ТОРОНТО.

Українська робітничая молодь при відділі ТУРФДім в Торонто записалась минулого літа східну Канаду своєю музикою й прекрасними народними танцями. Грали вона, спінала й танцювала не лише для забави, але й для робітничої справи — щоб допомогти збудувати Український Робітничий Дім в Торонто. Плекуючи народню пісню й танок, маюлаінова оркестра й танцюристи відідали минулого літа цілий ряд місцевостей в східній Канаді, а саме: Гемптон, Веланд, Торолд, Вінзор, Савт Сейнт Мері, Коністон, Содборн, Левас, Тімміс, Савт Поркопайт та Дітройт в Злучених Державах. Ці молоді танцюристи працювали під проводом т. І. Грекуда, який провдів тепер школу українських народних танків при відділі ТУРФДім у Вінніпегу, Іст Калдонан і Трансконна. Маюлаінова оркестра в Торонто працює під проводом тов. І. Марчака.

Маюлаінова Оркестра відділу Товариства Український Робітничо-Фармерський Дім в Торонто, Онт.

Група молодих танцюристок і танцюристів при відділі ТУРФДім в Торонто, Онт., що недавно їздили з своїми виступами по східній Канаді з метою прибирати фондів на будову У.Р.Д. в Торонто. На фотографії група у виконанні народнього танку "Гопак колом".

Танок "Аркан" у виконанні молодих танцюристів при відділі ТУРФДім в Торонто, Онт.

Танок "Катерина" у виконанні танцюристок відділу ТУРФДім в Торонто.

ГЕМЛІН ГАРЛЕНД.

"THE SILENT EATERS".

(Взято з твору "Книга про Американських Індіанців", видання Гарпера і Братів в Нью Йорку.)
За спеціальним дозволом автора.
(Переклад М. Волинця)

(Продовження.)

Пісня не була більш плачем — вона мала прекрасні слова. Вона дала мені приплив радості:

Чи ви бачите світ ядучий?
Новий, ясний світ вже близько.
Орел приніс нам вість для племені.
Так говорять батьки.
Вкрити весь степ вони ідуть.
І бовдано і олень і лось.
Ворона вість принесла племені.
Так говорять батьки.
Так нас потіша.

Скінчивши цю чотири рази повторену пісню, танцюристи розняли руки й поспішали на землю. Як вони це зробили, чіф піднявся і, вступивши в коло, сів побіч Мато, який встав і, піднявши руки до заходу, помолвився мовчки хвилину й сказав:

"Мой приятелі, ви бачите, що слова Месії є правдивими словами. Багато сплять. Вони хутко вернуть і розкажуть нам про свою гарну подорож у світ духа. Від того часу, як Месія говорив зі мною, я роздумував над тим, що він сказав і я бачу в цемуть тільки добро. Це є солодка релігія. Релігія бідного чоловіка не для нас. Ї слова чужі. Вона має до діла про невідомі звір'яття й оповідає про далекі країни. Ми не розуміємо назвків її чіфів. Але що нову релігію ми всі можемо розуміти. Вона наповнена знайомими словами. Вона наша. Наш Месія сказав нам, що всі наші мертві повернуть на зем-

лю, а що земля надто мала для такої великої громади, то він забере з неї білих людей. Він також принесе небо на низ, щоб поширити землю, а тоді всі червоні люде матимуть спомогу жити разом в приятельстві. Там не буде більше війни, лише мисливство, святкування й забави. Цей гарний світ прийде до нас, якщо ми будемо робити, як він наказує".

— В ту хвилину Чейсінг Гок, який виконував обовязки доглядача, привів в коло жінку, що розсудилася із забуття. Ї обличчя раділо від щасття, але її язик був твердий, вона так тихо говорила, що майже не було чути. Коли вона говорила, чіф слухав уважно.

"Що ти бачила?" — спитав Мато.

"Я бачила свого хлопчика" — відповіла вона.

"Де він був? Що він робив?"

"Він бавився в траві прекрасної країни. Моя бабуня була коло него, варила йому їсти".

Мато сказав їй говорити голосно, щоб всі чули і всі тиснулися, щоб побути про славу землі, з якої вернув її дух. Оскільки радості залунали у відповідь окликом пона, але чіфове обличчя лишидоса глибоко задуманим.

Коли цю жінку відвели, увійшов в коло Ігл Голдер, який також був в забуттю і який не потребував вислуговуватися. Він був видатний промовець. Простягнувши свої руки в радісному жесті, він сказав:

"У своєму сні я бачив великого орла, що летів мені назустріч. Він спішив; шум його крил подібний був до бурі, його очі були червоні, як місяць в темноті. Як він наблизився, я спіймав його за шку і він поціснув мене".

Довкола залунали оклики здивування.

"Він піднявся зі мною високо в напрямі скоду; вітер плавав мені коло ух і який час я не міг нічого бачити; все відкрило бую туманом. Нарешті він почав кружляти, я глянув і побачив

нову землю Месії. ("Га! Га!" — залунали довкола.) Була це степова країна (жінки почали співати) з безчисленними відгороданими бовфалами ("О! О!") й озерами, на яких пливали великі білі птахи. Над озером було багато тені й вони були зроблені зі шкіри, поблених клеєм і були вони дуже великі, чисті й нові. Саме відіжджала група мисливців; вони були щасливі й співали, як відіжджали".

Він спивився на хвилину, поки жінки розлучно плакали. Нарешті він говорив далі:

"Описія орел залетів між хмари і я більше нічого не бачив. Я прокинувся і найшов себе тут на землі".

Ця історія, хоч прекрасно розказана, не зробила такого ефекту на слухачів, як оповідання матері, що побачила свою дитину. Ї повільне, сонливе оповідання було більш красномовне, чим живі жести й музичний голос Ігл Голдера.

Один за одним інші прокидалися й оповідали про зустріч з приятелями й відвідування старих сцен. Деякі обвідали про людей, яких вони ніколи не стрчали в своєму житті й хвилево описували помешкання, в яке вони ніколи не входили. Ці оповідання збуджували дикі оклики здивування й радості. Було ясно, що багато повірили. Я не бачив свого народу так щасливим від часу свого дитинства, ще перед битвою коло Великого Рога.

Коли всі вже сказали, вони піднялися, забралися за руки й почали знову співати; тоді чіф піднявся й вийшов з кола, а я, спививши його, сказав:

"Чіф, я привіз тобі вістку".

Він зробив рух, який означав йти за ним і я пішов з ним до його тепі, яку він любив за її звязок з старими днями і до якої він пішов для переговорів і наради.

Я був би неправильний, коли-б я не признався, що я знав, що чіф мені не довіряв, бо

це було так. Після того, як я прийняв позицію під проводом агента, він не висловлював перед мною своїх думок так вільно й це було для мене болюче. Мій батько побачив що ми пішли, прилучився до нас і я був рад його присутності. Його добре старе обличчя полехило мені поцяти балачку.

Чіф сів в кути свого помешкання й сказав: "Говори, я слухаю".

"Добродню, — почав я, — агент почув погані річі про цей танець на інших резервах і кілька днів тому назад вислав сюди поліцаїв, щоб заборонили його. Тепер він почу, що танець таки відбувається і він прислав мене сказати, що Мато, післанець, мусить забратися й танець мусить заперестатися".

Я мі бачити, як жили на його шиі наповнилися кровю, коли він слухав, а коли я скінчив, він сказав:

"Чи ми собаки, щоб замовкнули від стусана ногою! Ти скажи агентові, що білі люде побіди нас, обдерли нас до голого з ріжних гарних річей, але вони не візьмуть від нас нашої релігії. Я не піддамся його наказові. Я сказав".

Тут вмишався мій батько, говорючи до мене: "Ти сам оповідав мені, що ти бачив між білими людами подібні сні. Чому-ж вони забороняють нам? Ти читав святу велику книгу білого чоловіка й ти казав, що в ній повно магичних слів. Чому-ж ми також не повинні снитися?"

Я відповів:

"Я не прийду вам наказувати. Це агент таке каже. Не винуйте мене".

Чіф, який знову став уважним, перебив спокійно:

"Мій сину, ти прав. Ми не повинні обвинувачувати тебе, але того, хто тебе послав. Тому то я кажу — візьми ці слова до агента: "Я не зречусь танцю".

(Далі буде.)

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ

найновішу книжку відомого робітничого письменника М. ІРЧАНА

КАРПАТСЬКА НІЧ

що недавно зійшла з друку? Якщо немає її ви самі, або ваші знайомі, то постарайтеся купити, а будете мати корисну книжку в хаті. Не траить вона вартості навіть тоді, як ви перчитаете її. Це дошка повість з воєнних часів в Галичині й життя робітничтва в Америці. Коли читаете, то не можете так доволі відірватися від книжки, доки не перчитаете до кінця.

Письменник М. Ірчан сам пережив війну і пірно описує всі ті страшні події в старому краю. Читуючи "Карпатську ніч" ви рівночасно багато вчитесь і то в найбільш приступний спосіб, бо ціла книжка написана незвичайно зрозумілою мовою. Надрукована вона на найкращому папері, окладника з артистичним малюнком в двох кольорах.

Купить, а ніколи не пожалуйте! Розповсюдлюйте скрізь цю книжку.

ЦІНА 50 ЦЕНТІВ ЗА КНИЖКУ.

Замовлення з грішми посилають на таку адресу:

Ukrainian Labor News
Cor. Pritchard & McGregor
Winnipeg, Man.

Товариші! Відновляйте редаклату на "Українські Робітничі Вісті"!